

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 02 Σεπτέμβριος 2013 05:52 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 02 Σεπτέμβριος 2013 10:52

Κυρίες και κύριοι

Κατ' αρχήν πρέπει να συγχαρώ όλους όσους βοήθησαν με οποιοδήποτε τρόπο στην αποκατάσταση του σχολείου και τη διαμόρφωσή του σ' αυτόν τον υπέροχο χώρο: τους αδελφούς Σκιαδά που χρηματοδότησαν το έργο, το Σύλλογο Χομοριτών που συσπειρώνει τους απανταχού της γης Χομορίτες, τις δημοτικές και κοινοτικές αρχές αλλά και όλους τους χωριανούς, οι οποίοι ανέκαθεν προσέφεραν με κάθε τρόπο τη βοήθειά τους στην ανάδειξη και την πρόοδο της μικρής τους πατρίδας που όμως γεμίζει τις καρδιές τους. Και αυτό αποτελεί πραγματικά σπουδαίο επίτευγμα γιατί δυστυχώς στην πλειοψηφία τους τα διδακτήρια των καταργηθέντων τις τελευταίες δεκαετίες σχολείων ρημάζουν και καταστρέφονται.

[Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΧΟΜΟΡΗΣ 1883-1983 σε pdf](#)

Αφορμή για τη δική μου παρουσία εδώ στάθηκε η παραλαβή από την υπηρεσία των Γενικών

Αρχείων του Κράτους στο Νομό Αιτωλ/νίας, με τη σύμφωνη γνώμη και τη βοήθεια του Δημάρχου Ναυπακτίας κ. Μπουλέ και του προέδρου της Τοπικής κοινότητας κ. Περικλή Ζαμπάρα, του αρχειακού υλικού της κοινότητας και του δημοτικού σχολείου, το οποίο πέρσι το καλοκαίρι βρίσκονταν σ' αυτό το χώρο.

Η μελέτη αυτού του υλικού σε συνδυασμό με άλλα αρχεία και βιβλιογραφική έρευνα δίνει τη δυνατότητα καταγραφής της νεοελληνικής ιστορίας ετούτης της όμορφης γωνιάς της ελληνικής γης και των ανθρώπων της.

Ένα πολύ καλό πρώτο βήμα έχει ήδη κάνει ο κ. Αντώνης Δρόσος με την έκδοση **«ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΟΜΟΡΗ»**

και θεωρώ ότι αυτό το βιβλίο αποτελεί τη βάση για κάθε περαιτέρω μελέτη.

Αλλά ας ξεκινήσουμε την παρουσίαση της ιστορικής διαδρομής του Σχολείου. Στην Αιτωλ/νία το 1833, σύμφωνα με έκθεση του Νομάρχη, λειτουργούσαν σχολεία στο Μεσολόγγι, το Αιτωλικό, τη Ναύπακτο και τον Προυσό.

Το 1834 η Αντιβασιλεία ψήφισε το Νόμο «περί Δημοτικών Σχολείων» σύμφωνα με τον οποίο κάθε Δήμος υποχρεούταν να συστήσει δημοτικό σχολείο επιβαρυνόμενος τόσο με τα έξοδα συντήρησής του όσο και με τη μισθοδοσία αλλά και την εξασφάλιση κατοικίας του δασκάλου. Οι διορισμοί των δασκάλων γίνονταν ύστερα από πρόταση του Νομάρχη, η οποία προέκυπτε μετά από συνεργασία με τους Δήμους. Ακόμα οι κοινότητες των απομακρυσμένων χωριών είχαν τη δυνατότητα να ιδρύουν Γραμματιστεία ή Γραμματοδιδασκαλεία και να μισθώνουν ανθρώπους με ελάχιστες γνώσεις ή τους εφημέριους για να μαθαίνουν στα παιδιά τους ανάγνωση, γραφή και λίγη αριθμητική. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκε και η Χώμορη.

Μέσα σε ένα απολύτως γραφειοκρατικό νομοθετικό πλαίσιο και με δεδομένη την οικτρή κατάσταση της χώρας μετά την απελευθέρωση, διαφαίνεται η προσπάθεια της πολιτείας να «φορτώσει» τη λειτουργία των σχολείων στους Δήμους και τους πολίτες. Οι Δήμοι πάρα πολύ δύσκολα καταφέρνουν να συγκροτήσουν σχολεία: καθυστερούν, αδιαφορούν, έρχονται σε προσωπικές και πολιτικές συγκρούσεις, δεν καταβάλλουν τους μισθούς των διδασκάλων και αυτοί παραιτούνται, δεν έχουν τους αναγκαίους πόρους για τη συντήρηση των σχολείων και «πάει λέγοντας». Και οι δεκαετίες περνούσαν.

Μέχρι το 1860 σ' ολόκληρη την επαρχία Ναυπακτίας έχουν συγκροτηθεί περίπου 10 Δημοτικά σχολεία. Τη δεκαετία του 1880 εμφανίζεται μια αύξηση των σχολείων που λειτουργούν σ' ολόκληρο το Νομό -μεταξύ αυτών και της Χόμορης. Το σχολικό έτος 1903-1904 έχουμε καταγεγραμμένα στη Ναυπακτία, συνολικά 59 σχολεία: 5 Θηλέων, 21 Αρρένων και 33 Γραμματοδιδασκαλεία.

Έτσι ένα πρώτο συμπέρασμα είναι ότι το σχολείο της Χόμορης είναι από τα παλαιότερα στην ορεινή Ναυπακτία. Ως έτος ίδρυσής του αναφέρεται στα κατάστιχα της Δ/σης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και σε στατιστικά δελτία του αρχείου του σχολείου το 1883. Σύμφωνα με αναφορά όμως του δασκάλου Ιωάννη Κερασιά το 1953 προς το Γραφείο Εκπαίδευσης Ναυπάκτου, ο αγώνας των Χομοριτών για τη μόρφωση των παιδιών τους ξεκίνησε ήδη από το 1868. Προσέλαβαν κάποια χρόνια ιδιωτικούς δασκάλους με τελευταίο τον ιερέα Γεώργιο Νικολάου Ανδρεόπουλο ή Παπα-Γεωργούλα, που ανέλαβε το σχολείο τα

χρόνια 1886-1890 και ο οποίος έδωσε τις πληροφορίες στον Κερασιά.

Στα Πρακτικά του Εποπτικού Συμβουλίου –που περιέχονται στο Αρχείο της Δ/σης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης- διαβάζουμε: Στις 10 Ιουνίου 1896 *«του επιθεωρητού προτείνοντος»*

το Εποπτικό Συμβούλιο αποφασίζει την απόλυση των γραμματοδιδασκάλων Ευσταθίου Πετροπούλου του σχολείου Ελευθέριανης και Δημητρίου Πετροπούλου του σχολείου Χώμορης *«διότι είναι αγράμματοι»*,

ενώ στις 30 Ιουλίου αποφασίζει

«την μετάθεσιν του γραμματιστού Βασιλείου Τσούμα .... εις το γραμματοσχολείον εν Χώμωρη του Δήμου Προσχίου τη αιτήσιν του γραμματιστού και τη συγκαταθέσει του Δημοτικού Συμβουλίου Προσχίου».

Ο Βασίλειος Τσούμας του Κων/νου γεννήθηκε στη Χώμορη το 1875. Φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο Ναυπάκτου με απολυτήριο του οποίου έκανε εγγραφή στο Ελληνικό Σχολείο το 1890. Συνέχισε τις σπουδές του στο Υποδιδασκαλείο Ναυπάκτου το 1893-94 λαμβάνοντας πτυχίο υποδιδασκάλου ή γραμματιστή γ' τάξης. Το 1901 έδωσε προαγωγικές εξετάσεις στο Διδασκαλείο Αθηνών και αναγνωρίσθηκε ως δευτεροβάθμιος γραμματιστής. Το 1895 διορίσθηκε στη Μαμουλάδα και το 1896 μετατέθηκε στην ιδιαίτερη πατρίδα του όπου υπηρέτησε για 35 συναπτά έτη μέχρι τον Οκτώβριο του 1930 που συνταξιοδοτήθηκε. Δεν έφυγε ποτέ από το χωριό του και δεν δημιούργησε ποτέ καμία προστριβή ούτε ήγγειρε κανένα παράπονο.

Μετά τη συνταξιοδότηση του Βασιλείου Τσούμα την κενωθείσα θέση του κατέλαβε ο Αθανάσιος Θεολόγης εκ Κλεπάς. Στη συνέχεια ο χωμορίτης Αθανάσιος Δρόσος υπηρέτησε από το 1935 μέχρι το 1938. Το σχ. έτος 1938-39 υπηρετεί η εκ Κλεπάς ορμώμενη Μαρία Ζαβέρδα, και ακολούθως η Ολυμπία Καλέζη.

Όμως τη θέση στη Χώμορη διεκδικούν δύο δάσκαλοι καταγόμενοι από το χωριό. Ο Αθανάσιος Δρόσος και ο Επαμεινώνδας Ανδρεόπουλος. Προκρίθηκε ο Αθανάσιος Δρόσος στις 22.3.1939 ο οποίος σύμφωνα με το σκεπτικό του Εποπτικού Συμβουλίου *«είναι έγγαμος μετά τέκνου, προστάτης δεκαμελούς οικογενείας, συντηρών και δύο αδελφούς σπουδαστάς».*

Όμως τρεις μήνες αργότερα το Ανώτερο Εκπαιδευτικό Συμβούλιο, μετά από ένσταση του Επαμεινώνδα Ανδρεόπουλου, ακύρωσε τη μετάθεση. Έτσι το σχολικό έτος 1939-1940 το σχολείο λειτούργησε με τον αποσπασμένο Χαρίλαο Μητσόπουλο και το 1940-41 με την Ηρώ Κουρμουλή. Από το 1941 και μέχρι το 1945 υπηρέτησε με απόσπαση ο Επαμεινώνδας Ανδρεόπουλος ενώ ο Αθ. Δρόσος ήταν στην Αμπελακιώτισσα.

Ο Αθανάσιος Δρόσος του Αντωνίου γεννήθηκε στη Χώμορη το 1907. Φοίτησε στο Γυμνάσιο Ναυπάκτου και συνέχισε τις σπουδές του στην Ιερατική Σχολή Άρτας λαμβάνοντας το 1928 Πτυχίο Παιδαγωγικού και Θεολογικού Τμήματος. Το 1929 διορίστηκε στο Κοκκινοχώρι και υπηρέτησε στην Πωκίστα, τη Χώμορη, την Αμπελακιώτισσα και ακολούθως στον Πλατανίτη και τη Ναύπακτο μέχρι το 1966.

Ο Επαμεινώνδας Ανδρεόπουλος του Γεωργίου, γιος του προαναφερθέντος Παπα-Γεωργούλα, γεννήθηκε το 1910, φοίτησε στο Ελληνικό Σχολείο Πλατάνου, στο Γυμνάσιο Ναυπάκτου και ακολούθως στην Ιερατική Σχολή Μεσολογγίου λαμβάνοντας το 1928 Διδακταλικό Πτυχίο, ενώ το 1940 έλαβε Πτυχίο διετούς μετεκπαίδευσης από το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Διορίσθηκε το 1928 στην Καστανιά και υπηρέτησε στην Φροξυλιά, την Αγία Τριάδα και τη Χώμορη μέχρι το 1945 και ακολούθως στο Μολύκρειο και τη Ναύπακτο μέχρι το 1963.

Το Δεκέμβριο του 1945 ανέλαβε το σχολείο της Χώμορης ο Ιωάννης Κερασιάς. Ο Ιωάννης Κερασιάς του Αθανασίου γεννήθηκε στην Ελατού το 1908, φοίτησε στο Ελληνικό Σχολείο Βετολίστας ή Τερψιθέας αποφοιτώντας το 1926 και μερικά χρόνια αργότερα συνέχισε τις σπουδές του στο Ιεροδιδασκαλείο Κορίνθου από όπου πήρε το πτυχίο του δασκάλου το 1940. Διορίστηκε το 1945 στη Χώμορη, παντρεύτηκε την Βασιλική Κων/νου Χαντζή το 1946 και έγινε μόνιμος κάτοικος. Υπηρέτησε μέχρι το 1964 όταν μετατέθηκε πρώτα στη Ναύπακτο και μετά στην Αθήνα.

Τον Ιωάννη Κερασιά διαδέχθηκε ο Χρήστος Κωστούλας την τετραετία 1964-1968, ενώ στη συνέχεια οι δάσκαλοι εναλλάσσονται κάθε ένα ή δύο χρόνια.

Τον Οκτώβριο του 1939 η Σχολική Εφορεία αποφάσισε να διοργανώσει μαθητικά συσσίτια *«καθ' όσον παρίσταται ανάγκη συντηρήσεως 20 μικρών μαθητών απόρων ορφανών»*. Αλλά ήρθε ο πόλεμος. Τον Απρίλιο του 1945 έγγραφα προς τη δ/νση της εκπ/σης αναφέρονται στις καταστροφές από τον πόλεμο.

«Το ιδιωτικόν κτίριον το προοριζόμενον για διδακτήριον διετηρήθη σώον»

κατεστράφησαν όμως 15 υαλοπίνακες, τα θρανία, ο πίνακας, 2 σκαμνιά και 2 καρέκλες, δηλ. όλη η σκευή του σχολείου. Επίσης οι Ιταλοί στρατιώτες αφαίρεσαν τη σημαία του σχολείου, τη σημαία

«εξ ολομάλλου υφάσματος αμεταβλήτου χρώματος»

που το 1936 είχε δωρήσει ο Ιωάννης Αλ. Θεοφάνης.

Στις αρχές του 1946 οργανώθηκαν, όπως σ'ολόκληρη τη χώρα, Μαθητικά Συσσίτια τα οποία συνεχίστηκαν μέχρι το 1969. Κατ' αρχήν διανεμόνταν τρόφιμα μέσω της UNRRA και ακολούθως από τη χρηματοδότηση του σχεδίου Μάρσαλ και τον κρατικό προϋπολογισμό. Το 1951 υπήρξε πρόβλημα με την παραλαβή των τροφίμων και ο δάσκαλος απάντησε ότι η καθυστέρηση των τροφίμων προέρχεται *«εξ αιτίας της υστεροβουλίας των γονέων οι οποίοι επιθυμούν την διανομήν αυτών εις είδος»*.

Προφανώς προσπαθούσαν να λύσουν έτσι το επισιτιστικό πρόβλημα και των υπολοίπων παιδιών της οικογένειας. Όσον αφορά την ποιότητα της διατροφής χαρακτηριστικό είναι το Εβδομαδιαίο Διαιτολόγιο Μαθητικών Συσσιτίων του σχολικού έτους 1964-65 που διακίνησε το Υπουργείο Παιδείας. Περιλάμβανε πρωϊνό, αποτελούμενο από γάλα σκόνη και 104 γραμμάρια ψωμί και μεσημβρινό γεύμα στις έξι μέρες της εβδομάδας με μακαρόνια, κριθαράκι, φασόλια, πληγούρι, πατάτες και βακαλάο ή ψάρια. Κρέας δεν υπήρχε. Όλα μαγειρεύονταν με τοματοπελτέ και συνοδεύονταν με 214 γραμ. ψωμιού.

Ένα ακόμα πρόγραμμα υποστήριξης των μαθητών ήταν οι Μαθητικές Κατασκηνώσεις. Για τα παιδιά της Χώμορης ωστόσο ήταν ανέφικτο, αφού σύμφωνα με Πρακτικά της Εφορείας διαπιστώνεται *«μη επιθυμία των γονέων και κηδεμόνων των μαθητών»* να στείλουν τα παιδιά τους στις Κατασκηνώσεις επειδή τα χρειάζονται *«διά τας διαφόρους ανάγκας των οικογενειών των»*.

Σ' ολόκληρη την ιστορική του διαδρομή το σχολείο είναι μονοθέσιο: ο ένας και μοναδικός δηλ. δάσκαλος διδάσκει όλες τις τάξεις. Το 1942 διατυπώθηκε αίτημα προαγωγής του σε διθέσιο. Δεν ευδοκίμησε και επανήλθε το 1946 χωρίς βέβαια να ικανοποιηθεί. Για το πώς κατάφερνε ο ένας δάσκαλος να διδάσκει ταυτόχρονα τους 30, 40, 50 ή 70 μαθητές όλων των τάξεων μια ιδέα μας δίνει το Ωρολόγιο Πρόγραμμα μονοτάξιου Δημοτικού Σχολείου του 1955, κατά το οποίο η μια τάξη κάνει ασκήσεις σιωπηλά, η άλλη έχει ακρόαση ή προεργασία, οι άλλες δύο διδάσκονται κάποιο μάθημα και οι υπόλοιπες ζωγραφίζουν, έχουν ελεύθερες εργασίες, αυτενεργούν κ.λ.π.

Αναφορικά με το μαθητικό δυναμικό του σχολείου, το 1903 καταγράφονται 24 μαθητές.

Μέχρι το 1929 ο μέσος όρος των μαθητών είναι 35, ενώ στη συνέχεια ανεβαίνει στους 45. Αξιοσημείωτο είναι ότι στη δεκαετία 1936-1946 ο αριθμός των μαθητών παρουσιάζει τεράστια αύξηση με μέσο όρο τους 70 μαθητές και μεγαλύτερο όριο τους 82 το 1942-43. Από το 1965 και εξής ο αριθμός των μαθητών βαίνει μειούμενος αντικαθρεφτίζοντας τη μεταναστευτική κίνηση, εσωτερική και εξωτερική, που ρήμαξε σχεδόν όλα τα χωριά του ορεινού όγκου της Ναυπακτίας. Φτάνουμε στο 1976 όπου οι μαθητές είναι μόλις 5, για να γίνουν 3 από το 1980 και μέχρι το 1983-84 που είναι και το τελευταίο έτος λειτουργίας του σχολείου.

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε και να κλείσουμε με το διδακτήριο. Κατά τα λεγόμενα του Παπα-Γεωργούλα και γραφόμενα από τον Ιωάννη Κερασιά, μέχρι το 1897 που διορίστηκε ο Βασ. Τσούμας οι μαθητές *«άλλοτε μεν εστεγάζοντο εις τας εκκλησίας ή στα διαμερίσματα της Μονής Καβαδιωτίσσης, άλλοτε δε εις ιδιωτικές οικίας»*. Από το 1897 και μέχρι το 1954 το Σχολείο στεγαζόταν σε οικία της Αγίας Παρασκευής στην πλατεία με μίσθωση από το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο. Από άλλη αναφορά του δασκάλου Κερασιά για το διδακτήριο μαθαίνουμε ότι η Κοινότητα με πράξη του Κοινοτικού Συμβουλίου δώρισε το 1946 στη Σχολική Εφορεία οικόπεδο 984 τ.μ. και ημιτελές επ' αυτού διδακτήριο. Η δωρεά έγινε αποδεκτή από το Υπουργείο και το 1947 δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Σύμφωνα με τα Πρακτικά της Σχολικής Εφορείας, το Σεπτέμβριο του 1953 είχε συγκεντρωθεί όλο το οικοδομικό υλικό -προφανώς η πέτρα- είχε βεβαιωθεί από το μηχανικό Ναυπακτίας ότι τα υπάρχοντα θεμέλια είναι ικανά να βαστάξουν την ανωδομή, υπό την προϋπόθεση κατασκευής σενάζ και αποφασίστηκε η προμήθεια κεράμων για τη στέγη αξίας 5.000 δραχ. από τον προϋπολογισμό του σχολείου και η δωρεάν μεταφορά τους από τους κατοίκους. Ζητήθηκε επίσης από το δασαρχείο άδεια δωρεάν υλοτομίας της απαραίτητης ξυλείας για την κατασκευή της στέγης και προφανώς και αυτό το έργο ανέλαβαν οι κάτοικοι. Την άνοιξη του 1954 αποφασίστηκε η λειτουργία ασβεστοκαμίνου, *«δία την ανέγερσιν του νέου διδακτηρίου»*

. Το σχέδιο που εγκρίθηκε από το Υπουργείο ήταν το τυπικό σχέδιο μονοτάξιου διδακτηρίου. Αυτό που έλειπε ωστόσο ήταν τα χρήματα. Όμως η Χώμορη όπως και όλη η Ναυπακτία είχε τα ξενιτεμένα παιδιά της: το Δημήτρη Παπαχαράλαμπος, το Δημήτρη Λυμπέρη και άλλους πολλούς.

Την ανέγερση του Διδακτηρίου ανέλαβε ο *«εν Αμερική αρίστως εγκατεστημένος» Δημήτριος Γεωργ. Λυμπέρης* με

«την αυθόρμητον, ευγενή και γενναίαν εξ εκατόν πέντε χιλιάδων (105.000) νέων δραχμών προσφοράν του....

». Μοναδική προϋπόθεση ήταν να διαχειρίζεται τα χρήματα η Σχολική Εφορεία σε συνεργασία με την ορισθείσα από το δωρητή Επιτροπή αποτελούμενη από τον ιερέα Αντώνιο Λυμπέρη, το μετανάστη Διονύσιο Λυμπέρη, το Δ/ντή Ιωάννη Κερασιά και το Δημ/λο Αθανάσιο Δρόσο. Στις 29 Σεπτεμβρίου του 1954 η Σχολική Εφορεία *«... ομοφώνως 1) Εκφράζει την άπειρον ευγνωμοσύνην και τας θερμοτάτας ευχαριστίας των κατοίκων και των μαθητών 2) Ανακηρύσσει αυτόν μέγαν ευεργέτην του σχολείου και αποφασίζει όπως εντοιχισθεί πλάξ αριστερά της κυρίας εισόδου του Διδακτηρίου φέρουσα το όνομά του και αναρτηθεί η φωτογραφία του εν τω γραφείω του σχολείου, ίνα ευγνωμόνως αναμιμνήσκονται αυτού αι μέλλουσαι γενεαί. 3) Αποφασίζει όπως εγκρίσει του Υπουργείου Παιδείας ονομασθεί το δωρούμενον Σχολείον Λυμπέρειον Δημοτικόν Σχολείον*

και 4) αποφασίζει να αποσταλεί αντίγραφο του πρακτικού στον μέγαν ευεργέτην του σχολείου και να δημοσιευθεί στον Ημερήσιον και περιοδικόν τύπον προς μίμησιν και παραδειγματισμόν.»

Τα εγκαίνια έγιναν την 31η Οκτωβρίου του 1954. Στις 17 Οκτωβρίου διευθύνθηκε προς «*άσας τας αρχάς του Ν. Αιτωλίας*»

έγγραφο

«*περί εγκαινίων του νεοδημηθέντος διδακτηρίου του Δημοτικού Σχολείου Χώμορης και περί ελεύσεώς των, όπως παρευρεθώσι κατά την ώραν του Αγιασμού*».

Έτσι το σχολείο στεγάζεται επιτέλους σε ένα κανονικό διδακτήριο από την 1η Νοεμβρίου 1954. Στη διάρκεια του έτους έγινε προμήθεια των απαραίτητων επίπλων και τα επόμενα χρόνια περιφράχθηκε το οικόπεδο, διαμορφώθηκε ο αύλειος χώρος, τοποθετήθηκαν όργανα γυμναστικής, συγκροτήθηκε σχολικός κήπος και χτίστηκαν αποχωρητήρια και μαγειρείο.

Ο Δημήτριος Λυμπέρης απεβίωσε στη Νέα Υόρκη το 1959. Το Κοινοτικό Συμβούλιο σε κοινή με τη Σχολική Εφορεία και την Ενοριακή Επιτροπή της Αγίας Παρασκευής συνεδρίαση στις 28 Ιουνίου «*επί τω θλιβερώ αγγέλματι του αδοκλήτου θανάτου*» του και «*επιειδή ο αποβιώσας Δ. Λυμπέρης υπήρξεν μέγας δωρητής και ευεργέτης της κοινότητάς μας και διέθεσε 7.600 δολάρια δια την ανέγερσιν και επίπλωσιν του Δημ. Σχολείου μετά πλήρους οργανωμένου σχολικού κήπου, επί πλέον δε συνέβαλλε δια ποσού 2.750 δολλαρίων δια την ανακαίνισιν της εκκλησίας μας και δια του ποσού 3.000 δολλαρίων δια την διάνοιξιν αμαξητής οδού από Χάνι Λιόλιου μέχρι του ποταμού Κότσιαλου...*»

ανακηρύσσουν τον μεταστάντα μέγαν δωρητήν και ευεργέτην, εγκρίνουν την αναγραφή του ονόματός του στο βιβλίο δωρητών, ψηφίζουν να αναρτηθούν φωτογραφίες του στην κοινότητα και το σχολείο, να σταλεί αντίγραφο του Πρακτικού και συλλυπητήρια στην οικογένειά του και να δημοσιευθεί στον τύπο.

Η σύζυγος του Δημητρίου Λυμπέρη, Αλεξάνδρα, είχε αποβιώσει λίγους μήνες νωρίτερα και επίσης σε κοινή συνεδρίαση των συμβουλίων στις 29 Μαρτίου 1959 με όμοιο Πρακτικό την είχαν ανακηρύξει δωρήτρια, ως «*συμμέτοχο και συνεπίκουρο πασών των μεγάλων δωρεών και χορηγιών του συζύγου της εις έργα προοδευτικά και εκπολιτιστικά της κοινότητος*»

Το σχολείο έπαυσε οριστικά να λειτουργεί το 1983, ακριβώς 100 χρόνια από την ίδρυσή του. Καταργήθηκε και τυπικά με Π.Δ. του 1986 και το διδακτήριο παραχωρήθηκε το 1988 στην Κοινότητα για να στεγάσει Πολιτιστικό και Λαογραφικό Κέντρο. Το 2003 παραχωρήθηκε στον Πολιτιστικό Σύλλογο και ονομάστηκε **ΛΥΜΠΕΡΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ**

Το παράδειγμα του Δημήτρη Λυμπέρη νομίζω βρήκε άξιους μιμητές και συνεχιστές τους αδελφούς Παναγιώτη και Τρύφωνα Σκιαδά και έτσι βρισκόμαστε όλοι εδώ σήμερα.

Σας ευχαριστώ.

Μπακαδήμα Μαρία,

Προϊσταμένη των ΓΑΚ-Αρχειών Ν. Αιτωλίας

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 02 Σεπτέμβριος 2013 05:52 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 02 Σεπτέμβριος 2013 10:52

Πηγές-Βιβλιογραφία

Αντώνης Αθ. Δρόσος, ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΜΟΡΗ, Αθήνα 2008

Χρήστος Ρέππας, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ 1833-1847, έκδοση ΕΝΑΜ 1998

ΓΑΚ-Αρχεία Ν. Αιτωλνίας, Αρχείο Δημοτικού Σχολείου Χώμορης

ΓΑΚ-Αρχεία Ν. Αιτωλνίας, Αρχείο Κοινότητας Χώμορης

ΓΑΚ-Αρχεία Ν. Αιτωλνίας, Αρχείο Δ/σης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αιτωλνίας

ΓΑΚ-Αρχεία Ν. Αιτωλνίας, Αρχείο 5ου Γραφείου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ναυπακτίας